

۵. روش پایین به بالا

اطلاعات بانک جهانی نشان می‌دهد که ۶۹ کشور از میان کشورهای غیر از پیوست الف، امروز از اوکراین که در میان کشورهای پیوست الف قرار دارد، ثروت‌مندتر هستند. قطر، کویت، سنگاپور و کره جنوبی در میان ثروت‌مندترین کشورهای جهان هستند، ولی هنوز در زمره‌ی کشورهای در حال توسعه تعریف می‌شوند. (Cherry et al., 2014, p. 6) چری و همکاران (۲۰۱۴) همچنین اظهار می‌دارند که این تفاوت در ثروت و توان‌مندی کشورها یکی از مهم‌ترین دلایلی است که لزوم تغییر در روش تعیین تعهدات را توجیه می‌کند. سیاست‌مداران، بوروکرات‌ها، علما و طرفداران محیط‌زیست جملگی ابراز ناامیدی کرده بودند؛ که بیست سال مذاکره از ارائه‌ی یک توافق اقلیمی مؤثر ناکام مانده است. این ناامیدی به پیشنهادهایی منتج شد که اندیشه طراحی پیمان‌های بالا به پایین، باهدف ارائه‌ی راه‌حل مشکل تغییرات اقلیمی، کنار گذاشته شود؛ و طرح روش پایین به بالا جایگزین آن شود. که در آن کشورها ملزم به محدودیت یا کاهش انتشار می‌شوند؛ که از نظر اقتصادی، سیاسی و اجرایی امکان‌پذیر باشد.

فرایند بالا به پایین متمرکز است و به مذاکرات کنفرانس کنوانسیون تغییرات اقلیمی سازمان ملل شبیه است، که همه‌ی کشورهای عضو سازمان ملل برای توافق روی پیمان اقلیمی جهانی مذاکره می‌کنند؛ براین اساس حقوق و تعهداتی را برای همه کشورها تعیین می‌کنند. در مقابل، از فرایند پایین به بالا تمرکززدایی صورت می‌گیرد؛ برای مثال این فرایند می‌تواند با ابتکارات منطقه‌ای ناهماهنگ آغاز شود. و سپس ایجاد ارتباط کرده و شاید به یک رژیم بین‌المللی مبدل شود. (Cherry et al., 2014, p. 168) چری و همکاران (۲۰۱۴) همچنین بیان داشته‌اند که در طراحی بالا به پایین تمرکز بر آن است که «چه چیزی باید انجام شود»؛ ولی در مقابل در طراحی پایین به بالا تمرکز بر این مسئله است: «هر چیزی که در هر کشور مشارکت‌کننده، منطقی و میسر است.» مجموعه اندازه‌های منطقی و عملیاتی، ممکن است به تعهدات دیگران بستگی داشته یا نداشته باشد. اهداف و اندازه‌ها توسط هر کشور مشارکت‌کننده، بسته به آن‌که از نظر سیاسی_اقتصادی و حاکمیتی